proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 347 | Barcelona, 5 de juny de 1972 | Preu: 5 ptes.

Editorial

LA SORTIDA DE LA DICTADURA HA DE CONSISTIR EN TORNAR LA LLIBERTAT AL POBLE

LA brutal reprimenda de "Diego Ramírez" des de les pàgines d'ARRIBA als qui reclamen una política d'obertura, ha fet aparèixer que les al.-lusions d'alguns ministres (Allende, López de Letona, etc.) a un desenrotllament polític possible i desitjable no expressen el criteri del govern, sinó punts de vista personals que cal entendre com símptomes de la profunditat de la crisi que corroeix el règim i com un reflex indirecte dels sentiments d'àmplies forces burgeses, inclosos alguns sectors oligàrquics, que busquen l'apropament o la incorporació d'Espanya al Mercat Comú.

Per a "Diego Ramírez" (pseudònim, segons alguns periodistes, de Carrero Blanco), "Franco és el màxim europeitzador d'Espanya", i la "continuïtat de les institucions" és la via "per a situar el nostre poble als nivells més alts i més nobles del vaixell d'Europa".

Emilio Romero, divulgador "autoritzat" de les coses que es cuinen entre bastidors als cims governamentals, escriu al NOTICIERO UNIVERSAL del 30-5-72: "en les circumstàncies actuals no hi haurà associacions. ¿Perquè ens hauriem d'enganyar?"I a continuació proposa una "alternativa" genial: "el diàleg Consell Nacional-Govern", on -segons la seva opinió- "seria procedent emmarcar de forma exclusiva el pluralisme de grup o d'associació". Això no obstant, Romero no sembla tenir massa esperances que arribi a obrir-se camí tan sols aquest "pluralisme", que abastaria escassament uns 200 notables designats per Franco, perquè escriu a continuació: "Si no s'aconsegueix" (el diàleg Consell Nacional-Govern) "seguirem sense mostrar una cara democràtica, que necessitem i ens convé".

Aquí Romero descobreix cínicament que per a ell i d'altres "oberturistes" governamentals el problema es redueix a "mostrar una cara democràtica", que "necessiten" i els "convé", per tal de rompre la hostilitat de l'opinió pública espanyola i internacional que amenaça d'asfixiar la dictadura.

Les afirmacions "oberturistes" d'alguns ministres i els malabarismes d'Emilio Romero tenen interès com a prova de la contradicció existent entre la necessitat de la dictadura de trobar vies per a la incorporació d'Espanya al

(segueix a la pàg. 2)

Contraportada del butlletí LA HUELGA del Comitè de Sant Andreu del PSUC.

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya denuncia la maniobra centrista i crida a la unitat per un canvi democràtic

En un document dirigit a les forces d'oposició de tots els pobles d'Espanya, la CCFPC diu, entre altres coses:

" Actualment està present forma una operació política iniciada per diversos sectors i personalitats oficials a través d'articles a la premsa, conferències i declaracions públiques. Així es vol fer creure al poble que la introducció de canvis formals a nivell exclusiu de les forces del règim(el príncep Juan Carlos, les associacions d'acció política, etc.) pot representar en el pròxim futur una obertura política capaç de satisfer els desigs de llibertat i democràcia que, en l'actualitat, el propi règim ha de reconèixer que el poble sent.

" No és la primera vegada que es vol fer creure que el règim té possibilitats d'obertura i que, per conseqüent, es postula que els qui desitgen el canvi concentrin els esforços a actuar des de dins. Així ha pretès l'Opus Dei justificar la seva col.laboració de primer i, darrerament, la seva responsabilitat principal en el Govern.

(segueix a la pàg. 2)

Editorial

(ve de la pàg. 1ª)

Mercat Comú i la impossibilitat de dur a terme les transformacions polítiques necessàries per a fer-ho; aquesta contradicció accelera el procés de descomposició del règim i crea tensions al seu si que poden desembocar a curt termini en un esclatament del govern actual.

ELS corrents "europeistes" són molt amplis entre les forces oligàrquiques. Inclouen grups polítics franquistes,com els "Círculos José Antonio" i arriben fins a sectors i personalitats que,tot i ser contraris a l'ingrés d'Espanya al Mercat Comú, veuen en la bandera de la integració europea una plataforma legal per a reclamar canvis de caràcter democràtic. L' anomenada "solució centrista", que pretén d'allistar persones i grups d'oposició amb la promesa enganyosa de canvis democràtics i de l'ingrés a la CEE a partir de la instauració de Juan Carlos com rei, troba suport en tots dos fenomens de la realitat política espanyola actual.

Però no hi hauria res de més perillós per als qui per una o altra raó volen canvis democràtics com confiar que aquests puguin produir-se per una evolució interna del règim. L'experiència ensenya -i "Diego Ramírez" ho corrobora- que a partir del que hi ha ara no hi pot haver evolució cap a la democràcia. Col.locats en el poder, amb Franco o amb Juan Carlos, els "oberturistes" o "centristes" contemporanis es veurien en el dilema d'actuar com a còmplices dels ultres reprimint el poble, o de trencar amb ells per tal d'unir-se a l' oposició en la seva lluita per a imposar un règim de llibertats. Els casos d'Artajo, Castiella, Ruiz-Giménez, Silva Muñoz i alguns ministres del govern actual, que varen proclamar propòsits oberturistes en entrar al govern, són prou alliçonadors. Quant a Juan Carlos, només cal recordar que el seu pare el va enviar a Espanya perquè testimoniés davant els espanyols els "drets" de la monarquia tradicional, i que acabà acceptant la "Monarquia del Movimiento" inventada per Franco com una fòrmula de supervivència del règim.

Com ho indica la Declaració de la C.C.F.P.C., de la qual reproduim extensos extractes en aquest núm.de TREBALL, "tota sortida de la dictadura ha de consistir en el retorn de les llibertats al poble per tal que aquest pugui decidir lliurement el seu futur".

Els qui aspiren a trobar la solució donant al règim actual "una cara democràtica", encara que no sigui tan repulsiva com la que proposa Emilio Romero, s'equivoquen de mig a mig.

LA classe obrera, els camperols, els estudiants i intel.lectuals, les forces del treball i de la cultura, que amb les seves lluites han minat la fortalesa del règim fins a dur-lo a la situació de crisi en la que es troba, intensificaran els seus esforços per tal de fer possible la Vaga General i la Vaga Nacional i per tal d'imposar el seu dret a participar en la direcció de la vida política del país.

Tard o d'hora es realitzarà l'acord general que proposa la Declaració de la CCFPC i els pobles d'Espanya conquistaran la democràcia. Però fora greu per a tots, fins i tot per als qui oposen resistència a la unitat, el desaprofitament de la oportunitat històrica que avui existeix per a imposar un canvi sense guerra civil i per a fer del nostre país un bastió de la llibertat a l'Europa occidental.

La Comissio Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya denuncia...

(ve de la pàg. 1ª)

" ¿ On ens ha portat la pretesa liberalització que l'Opus ha dit que volia dur a terme de cara a Europa ?

" Ens ha portat a una crisi econòmica que es reflecteix en una inflació i a un encariment creixent del cost de la vida, que serveixen per a mantenir i augmentar l'explotació del poble. I, davant la protesta obrera i popular, no ha pres cap altra actitud que la d'intensificar la repressió.

" Els diaris es troben en unes condicions més dures que les imperants en la dècada dels seixanta. La Universitat només pot malfuncionar amb la policia dins les aules. I els noms d'Erandio, Granada, Eibar, Madrid, Barcelona i Ferrol componen la trista llista de les agressions criminals amb què el govern "liberalitzador" respón als plantejaments reivindicatius de la classe treballadora.

" La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya entén que tota sortida de la dictadura ha de consistir en el retorn de les llibertats al poble per tal que aquest pugui decidir lliurement el seu futur.

" La Comissió Coordinadora entén que l'oferiment al poble, com a sortida de la dictadura,d'una evolució del mateix règim basada en uns acords entre camarilles, recolzant en unes suposades i secretes intencions dels homes que han jurat servir el règim i així ho estàn fent públicament, és una política contrària als interessos generals del país que només pot afavorir els esforços de l'oligarquia per perpetuar l'explotació del poble i per mantenir l'exercici del poder per al seu exclusiu profit.

" La Comissió Coordinadora creu que la política justa, que el poble reclama en aquests moments, és la de seguir el procés d'isolament del règim amb la incorporació d'una part cada vegada més gran del país a la lluita pacífica per les llibertats i la democràcia. Això comporta una greu responsabilitat per a totes les forces polítiques i socials de l'Estat espanyol contràries al règim.

" ES FA, DONCS, TOTALMENT NECESSARI, ESTABLIR UN ACORD ENTRE LES DITES FORCES POLITIQUES I SOCIALS PER TAL DE PODER OFERIR UNA ALTERNATIVA RESPONSABLE QUE FACI CONFLUIR ELS ESFORÇOS DE TOTS ELS SECTORS DEL POBLE QUE HAN DIT RESOLUDAMENT NO A LA DICTADURA I A QUALSEVOL INTENT DE CONTINUISME.

" Es per això que la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya s' adreça a tots els pobles de l'Estat espanyol, a totes les forces polítiques i socials, per tal que intensifiquin els contactes en part ja existents i obrin les vies per a un acord unitari i sense exclusions, que pugui explicitar, amb l' elaboració d'una alternativa democràtica, la coincidència objectiva de totes elles pel que hi fa referència a l'enderrocament del franquisme i a l'establiment d'un govern provisional.

" Amb aquesta finalitat, la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ofereix,com a punt de partida per a la discussió d'un acord, els seus set punts, presentats davant l'opinió pública catalana el mes de desembre de 1969".

La Declaració reprodueix aquests punts i, després d'indicar que un acord dels partits polítics potenciaria la lluita de masses i facilitaria la neutralització de l'Exèrcit, acaba així:

" La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya estima d'una extrema urgència l'assoliment d'un acord a nivell de tot l'Estat espanyol. Altrament es podria malbaratar la solució justa i pacífica del greu problema històric que tenen plantejat els pobles de l'Estat espanyol. Solució que actualment creiem viable i que inspira tota la nostra lluita.

Catalunya, maig del 1972."

No a l'amenaça policiaca

D'una manera espectacular el governador civil de Barcelona i la policia han fet pública la notícia de la detenció d'un grup qualificat pel ells de "terrorista", acusant uns suposats militants del F.A.C. ("Front d'Alliberament de Catalunya") de ser responsables d'una llarga llista d'explosions d'importància més o menys gran. A més del caràcter evidentment antijurídic d'aquestes declaracions -doncs qualifiquen de "culpables" uns homes abans que la propia justícia franquista s'hagi pronunciat-, creiem que cal fer algunes consideracions.

Les declaracions que hagin pogut signar els detinguts han estat arrencades mitjançant tortures. La policia ha aprofitat l'ocasió per a carregar sobre ells una pila d'explosions de les quals no havia pogut aclarir les causes. O no les havia volgut aclarir, perquè en l'assumpte de les bombes, hi participen les policies paral.leles i els comandos feixistes. Això no obstant, no s'han atrevit a atribuir-los l'explosió del carrer de Sta. Amèlia, que encara segueix en l'"obscuritat", igual que els atemptats contra llibreries i exposicions dels coneguts "guerrilleros de Cristo Rey" i altres grupets feixistes perfectament identificats.

La forma espectacular i el contingut de les declaracions oficials posa de manifest també el seu caràcter de maniobra política. Amb les seves afirmacions tremendistes ("han sembrat la intranquil.litat els darrers temps"), adobades de "terrorisme" i "separatisme", intentant de crear un clima de terror, de guerra civil, i facilitar mascarades com els anomenats "actes de desagreujament"; tot plegat són intents inútils d'amagar les esquerdes de l'edifici del franquisme. Alhora, pretenen justificar mesures repressives destinades a colpejar les forces democràtiques i revolucionàries (independentment de la possible relació d'una o altra d'aquestes forces amb explosius).

LA VIOLÈNCIA RAU EN LA PRÒPIA DICTADURA

Per això és essencial de denunciar de manera clara la responsabilitat efectiva en aquest tipus d'actes, que rau en la pròpia dictadura, en EL RÈGIM FEIXISTA, en EL GOVERN D'ASSASSINS I LLADRES, el govern que ordena disparar contra treballadors que reclamen pacíficament els seus drets a ERANDIO, GRANADA, MADRID, BARCELONA, FERROL... Aquest règim i aquest govern són els únics i autèntics responsables de la violència a Espanya! Son els únics interessats en un clima de guerra civil! Aquesta violència contra obrers i estudiants, contra el poble -de la qual hem tingut darrerament una altra prova a la GUINEUETA amb l'agressió a trets de pistola contra un grup d'obrers de la construcció-, aquesta IL.LEGALITAT FEIXISTA institucionalitzada, és la que cal eliminar.

Es així que, independentment que els companys del F.A.C. siguin o no responsables dels fets que se'ls atribueix i juntament amb la reafirmació nostra que aquests mètodes de violència individual, d'actes aïllats de les masses que de fet no colpegen realment la dictadura sinó que li atorguen pretextos per a la seva política repressiva, és necessari que ens plantegem, que plantegem a totes les forces democràtiques i revolucionàries, una resposta ofensiva a aquesta maniobra del règim.

D'una banda, denunciant la repressió de la qual són objecte els companys del FAC, denunciant les tortures i fent cara a qualsevol intent de procés més o menys espectacular. Exigint el seu alliberament. Accentuant la lluita solidària contra totes les manifestacions de la repressió.

D'altra banda, refusant d'acceptar qualsevol provocació policiaca, qualsevol provocació repressiva, enfront de les quals no hi pot haver sinó una resposta: la mobilització, amb UNITAT i FERMESA, de les masses, amb la defensa activa de les accions de masses. I juntament amb això, amb el plantejament de l'autèntica ALTERNATIVA política, la necessària SOLUCIO de RUPTURA DEMOCRATICA a l'actual situació de descomposició política del franquisme, amb la necessària UNITAT de totes les forces antifranquistes que exigeix aquesta solució.

N O T A: Després de ser escrit aquest article ens arriba la noticia d'una manifestació de solidaritat amb els detinguts, d'unes 150 persones, per les Rambles, Portaferrissa i Portal de l'Àngel, amb banderes catalanes i pancartes, el 31 al vespre.

moviment estudiant

La lluita contra la selectivitat

En aproximar-se l'època d'examens es replanteja amb nou vigor la lluita de masses contra les proves d'avaluació i selectivitat imposades per la Llei franquista d'Educació, que tanca les portes de l'estudi i de la universitat a la majoria de la nostra joventut.

Aquesta lluita ha tingut ja expressions d'una gran combativitat, com la dels estudiants de batxillerat dels instituts barcelonins de Sant Josep de Calasanz, Emperador Carles, Milà i Fontanals, Verdaguer i altres, i d'alguns instituts de comarques. Durant la "Jornada contra la selectivitat" del 19 de maig, i en la seva preparació, milers de joves van participar en reunions d'estudi, assemblees, escrits, repartiment de propaganda, etc., i van manifestar-se al carrer el dia 19. Com el 14 de febrer, això posa en relleu la possibilitat d'accions de masses contra la selectivitat i la Llei d'Educació i la importància del paper que hi poden jugar els estudiants de batxillerat.

* * *

Una altra faceta d'aquesta batalla es desenrotlla a la Universitat Autònoma, on el 25 de maig va iniciar-se una vaga contra la decisió del ministeri de suprimir el Departament de Psicologia (Fac. de Lletres) perquè "no era rendable". La vaga es va estendre fins desembocar en la formulació d'un programa reivindicatiu comú: No acceptar les proves de selectivitat als cursos 1er i 3er.- No acceptar els examens selectius d'ingrés a la universitat.- Rebutjar l'augment anunciat del preu de les matrícules (fins a les 10 o 15 mil ptes., segons diuen).- Exigir que les facultats estiguin situades en un mateix complex universitari, per tal d'evitar la dispersió d'alumes i professors.- Exigir, finalment, que la contratació de professorat es faci amb la participació d'estudiants i professors.

Aquest programa fou presentat el 31 de maig per una comissió de 35 estudiants de totes les facultats al rector Villar Palasí. L'actitud d'aquest fou conciliadora i oportunista. Va acceptar verbalment totes les exigències excepte la del preu de les matrícules -que no depenia d'ell, segons va dir- i va indicar que el Consell de Rectors, a Madrid, havia decidit suprimir les proves d'ingrés a la universitat, amb l'excepció de Medicina. Aquesta victòria inicial, que caldrà consolidar i imposar per la lluita, indica la possibilitat de combatre per programes reivindicatius concrets, per alternatives concretes de caràcter democràtic en tots els aspectes de l'ensenyament.

CORNELLÀ

Primera victòria contra la repressió

Arran de l'acomiadament, el dia 15, d'un obrer de PIRELLI-MOLTEX que havia tingut un enfrontament amb un encarregat, els jurats, juntament amb enllaços i membres de les CO promouen el dimarts 16 diverses assemblees, on el torn del matí decideix l'atur. L'atur va ser total i va durar 6 hores; el torn de la tarde s'hi afegí.

La nit del mateix dimarts la policia va detenir al seu domicili l'obrer JOSE FUENTES, jurat de l'empresa i president de l'UTT de Químiques de Cornellà. El dimecres els obrers de Pirelli decideixen novament en assemblees l'atur total reclamant l'alliberament de Fuentes, i informen les empreses veïnes. Alguns grups es manifesten per la ciutat.

El dijous 18 es produeixen accions solidàries a Cornellà: atur el matí a LAFORSA; a SIEMENS de 16'30 a 17'30: a Torn. MATA, assemblea i atur d'un quart d'hora; assemblees i recollida de més de 2.000 ptes. a ERMSA.

A Pirelli la direcció acomiada 2 jurats i sanciona 18 obrers amb 6 mesos de suspensió; però els seus companys no cedeixen. La vaga segueix, reclamant la retirada d'aquestes sancions. L'ambient solidari s'estén per la ciutat; apareixen pintades i es fan algunes manifestacions-llampec.

A la CNS de Barcelona 12 representants obrers de la comarca aprofiten una reunió per a denunciar la situació i reclamar la dimissió del delegat comarcal Martínez per la seva complicitat amb la repressió. Un grup nombrós de treballadors de Cornellà van al Palau de Justicia de Barcelona, i Fuentes és deixat en l'libertat a les 72 hores. L'empresa cedeix el dia 20 readmetent els 2 jurats i reduint la sanció de 6 mesos a 15 dies.

Aquest primer retrocés de la repressió patronal i policiaca és una victòria dels treballadors units, que esperen de fer respectar i de completar.

BARCELONA

Els trets de la por

El dissabte 21 de maig, al capvespre, mentre un grup de treballadors de la construcció -mancats com tothom, dels drets elementals de reunió i associació- discutien problemes reivindicatius del seu ram a la Guineueta, a les afores de Barcelona, van ser sorpresos per agents de la BPS i de la Policia Armada, els quals, sense avisar prèviament, van disparar contra ells.

Els obrers, perseguits com si fossin delinqüents, es van dispersar; però dos d'entre ells, TORCUATO GARCIA i JOSE NUÑEZ, van ser detinguts i brutalment maltractats. José Núñez va ser hospitalitzat al Clínic, amb diverses contusions i una clavícula trencada.

Aquesta nova agressió criminal no ha acabat amb la pèrdua d'altres vides obreres per casualitat. Cal posar un terme a la violència de la por de la dictadura.

- Cal exigir LA DISSOLUCIO DE LA BRIGADA POLITICO-SOCIAL i el DESARMAMENT DE LA POLICIA ARMADA !
- LLIBERTAT PER ALS OBRERS DETINGUTS!

GAVÀ

Lluites entorn dels ritmes i la salubritat a la 'ROCA'

Darrerament s'han succeït les següents accions a la "Roca":

Secció de calderes: (uns 600 obrers) baix rendiment durant 2 setmanes en protesta per un intent de l'empresa d'augmentar els ritmes.

Secció d'aixetes (250 obrers): vaga d'hores-extra contra la imposició d'un augment de productivitat.

Secció d'esmalteria de porcellana (uns 400): atur total el dia 19 perquè l'empresa els negava la llet a la qual tenen dret per la toxicitat del treball; denúncia de l'empresa a Magistratura.

Secció de banyeres: 200 obrers fan un atur de 20 minuts per un problema de dutxes; diversos aturs per a protestar contra les condicions de ventilació, insuficients degut a la modernització del sistema d'esmolament; el dia 17 hi ha un atur a la secció i els obrers amenacen de cridar tota la fàbrica a solidaritzar-se amb ells.

A finals de maig la situació s'ha agreujat amb la suspensió per 21 dies de tres treballadors i l'expedient de dos jurats.

TARRAGONA

Atur de 4 hores de tots els obrers de la construcció de l'antic Cine Moderno (empresa BERNAL PAREJA, S.A.), decidit en assemblea, per a protestar pel retard en el pagament de salaris. L'empresa va cedir, però ha acomiadat 14 treballadors. Per la ciutat s'estén un moviment solidari per demanar la seva readmissió.

GALICIA NOVAMENT AL CAPDAVANT

VIGO.- Els fets van començar amb la vaga, seguida de "lock-out" el 22 de maig, als "Astilleros Barreras" (3.000 obrers). Els aturs s'estenen a 11 grans empreses i altres de menors, fins a un total de 7.000 obrers, segons la premsa legal. L'agitació arriba desseguida al carrer.

La nit del 29 l'empresa cedeix: retirada de totes les sancions, augments salarials d'un 34 %. L'EXIT ÉS ESCLATANT ! Però queden 15 detinguts. El dia 30, malgrat els avantatges aconseguits, els de "Barreras" decideixen de SEGUIR LA VAGA pel seu alliberament; 6 altres grans empreses van a la vaga o l'atur; noves manifestacions al carrer.

La vaga a fet un salt impressionant esdevenint VAGA POLITICA.

* * *

EL FERROL.- El fiscal del T.O.P. ha sol.licitat tres penes, de 4,5 i 6 anys de presó, contra RAFAEL PILLADO, dirigent obrer de la "Bazán", càrrec sindical, detingut el 10 de març pels carrers del Ferrol durant una vaga general. (API)

*

★ Des d'aquestes planes expressem la nostra admiració i la nostra solidaritat envers els obrers de Vigo i El Ferrol i cridem el poble de Catalunya a la solidaritat activa amb ells.

NOTICIARI DE COMARQUES

Lleida

L'advocat sindical Joan Besa, de convicciones carlines, ha estat suspès del seu càrrec degut a la campanya electoral que va fer arran de les eleccions a procuradors en Corts, en les quals era candidat. La reacció lleidatana no ha tardat. En una carta, suscrita per 57 signatures, els signants expressen llur adhesió a l'advocat i afirmen que és perjudicat greument un home "que sempre s'ha distinguit... per la seva honradesa i la seva dedicació als problemes laborals", preguntant-se "en nom de què i de qui s'ha adoptat aquesta mesura".

Balaguer

A les contrades lleidatanes s'estén el moviment de no pagar la quota de la Seguretat Social Agrària. 42 pagesos de Balaguer han enviat una carta oberta al ministre de Treball i al president de la "Hermandad Nacional", en la qual manifesten la seva "total desaprovació" i demanen que "s'aturi l'aplicació de la Llei" sobre la SSA a "aquells agricultors que treballen en règim autònom".

* * *

Gregorio Gallego i Juan Rodés, president i vicepresident de la Unió de Tècnics i Treballadors del Sindicat de Balaguer van convocar per carta els treballadors de la vila invitant-los a celebrar el 1er de Maig assistint a una missa dedicada als dos obrers "que van morir al Ferrol degut als trets disparats per la Força Pública". Va assistir un públic nombrós a la missa. Els dos dirigents obrers han estat represaliats

Cornellà

¿Què passa amb la canalització del Llobregat ?

Més de mig miler de persones en manifestació davant l'Ajuntament; presentació d'un escrit amb 3.000 signatures; tancament de diversos comerços en solidaritat amb els manifestants. Així és com la ciutat de Cornellà ha reclamat, el 30 de maig, una ràpida canalització del Llobregat per tal d'evitar nous desastres en cas de pluges. ¿Com és possible que hagi passat tant de temps sense que aquest problema estigui resolt? Les autoritats franquistes juguen amb menys preu amb les vides, la salut i la tranquil.litat del poble treballador.

¿Fins a quan?

vida del partit

Ha mort el camarada MANUEL RUIZ LANUZA

EL 17 de maig moria electrocutat, en accident de treball a les obres de l'Autònoma de Bellaterra, el nostre company MANUEL RUIZ LANUZA, a l'edat de 47 anys, deixant 3 fills.

Era natural de Palma del Río (Cordoba). Obrer agrícola, militava en el PCE des de 1958. En 1960 fou detingut i salvatgement torturat per la Guàrdia Civil i la BPS; fou condemnat a 6 anys de presó.

En ser alliberat fou rebut en triomf per centenars d'obrers del seu poble.

Va ser detingut dues altres vegades per haver dirigit la lluita dels jornalers; en una d'aquestes ocasions, les manifestacions de masses van aconseguir alliberar-lo de mans de la Guàrdia Civil.

L'atur forços i les amenaces de la G.C. el fan emigrar amb la seva família a Catalunya. Entra a treballar a Bellaterra, on aviat es guanya la confiança i l'estimació dels seus companys. Es elegit enllaç sindical, i utilitza el càrrec per a impulsar la lluita de la seva classe. Quan va morir tenia pendent un expedient disciplinari per haver fet vaga el 28 d'abril en commemoració de la jornada del Primer de Maig.

Immediatament de ser coneguda la seva mort tots els seus companys es van declarar en vaga en signe de dol durant dos dies. A l'enterrament, que va celebrar-se a Cerdanyola, van assistir-hi un miler de persones.

★ TREBALL s'associa a aquest dol pel camarada, pel treballador, pel lluitador infatigable que ha estat MANUEL RUIZ LANUZA fins al final.

AJUT AL PARTIT

LLISTA núm. 4 (27-5-72)

Comarca 30	11.226 Pts
Grup Bolívar	27.955 "
Tortosa	900 "
Sènia	300 "
St. Carles de la R.	660 "
Ametlla de M.	200 "
Segrià-Lleida (d'una rifa i cistella)	3.320 "
Osona-Vic (2 lliur.)	2.000 "
2 fam. d'Algèria	1.500 "
Maresme-Mataró (col.lec)	6.719 "
Terrassa (5 lliur)	12.762 "
Sabadell	10.355 "
Mollet (5 lliur)	1.715 "
Tarragona (col.lec)	3.410 "
Gavà-Viladecamps	395 "
Marianita de Cast	250 "
Cornellà	1.815 "
St. V, M. de R., St Fel.	300 "
Baix Tordera (4 lliur)	425 "
Badalona	7.820 "
St. Coloma (2 lliur)	12.769 "
Barcelona (2 lliur)	87.059 "

Donatius directes al C.C.

J. Salou (2 liur)	400 Pts
Carles (idem)	200 "
Rosa (idem)	200 "
E.	1.500 "
Llobr.	600 "
Pep	225 "
Pepito	10.000 "
fam Esperança	775 "
Forty	600 "
Tony	200 "
Jaime i Ana	400 "
Aurora del Vallès	800 "
El graduado (2 lliur)	900 "
prof. univ	3.000 "
TOTAL LLISTA núm. 4	214.900 "
LLISTES ANTERIORS	1.766.473'50
Total fins avui	1.981.373'50

AJUT ALS PRESOS

Baix Tordera-Selva, 300; Barcelona (2 lliuraments), 5.565; Sta Coloma, 100; Prat, 150; Sabadell, 185; St. Vic.dels Horts, (lliur. directa. a famil.) 20.000

TOTAL: 26.300 Pts

Ajut a TREBALL

Comarca 30 ..... 19.474 Pts

Ajut a VIETNAM

Tres companys de la construcció, Cornellà, 500; F.D.S. (Domingo) de Sta. Coloma, 400; SDS-1 (id), 100.

TOTAL: 1.000 Pts

EL VIATGE DE NIXON A MOSCU

SI no s'hagués produit la criminal i irresponsable acció del govern dels EE.UU. d'intensificar els bombardeigs i de minar els ports de la República Democràtica de Vietnam, la visita de Nixon a Moscú no hagués provocat tanta expectativa.

I no l'hauria provocada perquè s'inscriu en un procés ininterromput de distensió que arrenca de molts anys enrera i que havia progressat fins al tractat URSS-RFA del 12 d'agost de 1970 i l'acord posterior sobre Berlin. Els seus resultats inauguren un increment dels intercanvis i de la cooperació entre els EE.UU. i la URSS en un conjunt de matèries econòmiques, científico-tècniques i culturals; estableixen limitacions a la carrera d'armaments i mesures per a reduir els perills de guerra; a Europa, afirmen la necessitat de respectar la integritat territorial de tots els estats i preveuen converses per anar cap a una conferència sobre la seguretat i la cooperació.

Fóra il.lusori de confiar massa en la virtut d'uns acords d'aquesta mena. Es desgraciadament prou coneguda la distància que hi ha entre les paraules i els fets dels governants imperialistes, com ho posa en relleu l'acarnissament americà a Indoxina i la seva actitud provocativa. Experts militars nordamericans temen que s'acceleri la fabricació d'armes i dispositius bèl.lics no prohibits pels acords. Això no obstant, aquests seran, sens dubte, un element de distensió i representen un avenç de les forces de la pau. El fet que els Estats Units se sentin obligats a retre un tribut -encara que només sigui verbal- al principi de la coexistència pacífica i el desarmament no pot no ser avaluat positivament.

I el Vietnam ? El teló de fons dolorós del Vietnam dóna a la visita de Nixon una significació particular, i molt complexa.

Es segur que quan Nixon va adoptar les mesures provocatives contra el territori i els ports de la RDV no sols agredia Vietnam, sinó que desafiava els dirigents soviètics, que l'havien de rebre dies després. Amb el xantatge d'una generalització de la guerra, esperava forçar la URSS a influir sobre la RDV i el GRP perquè cedissin. I si els soviètics no feien això ni replicaven enèrgicament, entrant pel camí de l'agreujament de la tensió mundial, esperava presentar el fet com una reculada de la URSS i els països socialistes.

El primer error de càlcul de Nixon era no adonar-se que l'estat-major enemic no és a Moscú, ni a Pekín, ni a cap ciutat estrangera, sinó al Vietnam mateix. El segón error era pensar que afebliria la solidaritat del poble i del govern soviètics envers els vietnamesos. En el comunicat conjunt, aquesta solidaritat ha quedat clarament reafirmada. "La part soviètica ha subratllat la seva solidaritat amb la justa lluita dels pobles de Vietnam,Laos i Cambodja (..) i el seu ferm reconeixement de les propostes de la RDV i el GRP".

La prudència i la serenitat dels soviètics -com dels propis vietnamesos i dels altres països socialistes- representa una garantia de la pau mundial i s'inscriu (com deiem a l'anterior núm. de TREBALL) en el marc de la necessitat de preparar el clima de la negociació en una guerra que els Estats Units ja tenen políticament perduda. Perquè la negociació, com no s'han cansat de repetir la RDV i el GRP, és l'única sortida. Aquesta actitud reafirma la clara voluntat de pau dels països socialistes i posa clarament en relleu qui és avui, en el món, el responsable de les angoixes engendrades pel perill de guerra mundial: l'imperialisme ianqui.

NATURALMENT, en la visita de Nixon a Moscú hi ha una component propagandística que -cal reconèixer-ho- ha fet efecte sobre molta gent. No és gens agradable, per a cap comunista ni partidari del socialisme, de veure dirigents màxims de països socialistes somrient i donant la mà a un criminal de guerra com Nixon. L'aparell de guerra psicològica de la Casa Blanca ha buscat en això un efecte desmoralitzador sobre les persones progressistes de tot el món. Cal evitar de caure en aquesta trampa indigna, propia d'un sistema tan degenerat que no té cap altre recurs que l'ús d'insinuacions calumnioses per tal de sembrar desconfiances entre els aliats del poble vietnamès.

"En l'era atòmica", com reconeix el text signat conjuntament per Brejnev i Nixon,"l'única base per les relacions mútues només pot ser la coexistència pacífica" entre els dos sistemes, i això,a nivell diplomàtic, exigeix sorriures. L'essencial és veure que el front principal de la lluita de classes a escala internacional, avui, no passa per l'enfrontament directe entre potències capitalistes i socialistes, sinó pels moviments d'alliberament social i nacional dels pobles contra l'imperialisme. I que mentre els sorriures floten per les pàgines dels diaris,vaixells soviètics, polonesos, de la RDA, o trens xinesos transporten armes i altres coses a Vietnam. La coexistència pacífica, efectivament, no és ni pot ser un factor de statu quo, ni un obstacle a l'avenç revolucionari de cada país. El viatge de Nixon a Moscú, amb totes les seves complexitats i contradiccions, ha corroborat aquesta afirmació, ella mateixa també complexa i contradictòria.

... (vegeu el editorial)

Cartell difós pel PSUC

Solidaritat de masses amb Vietnam

Responent a una convocatòria de la Coordinadora Local de CC.OO. de Barcelona per a expressar la seva solidaritat amb Vietnam i condemnar l'escalada agressiva de Nixon, centenars d'obrers i estudiants van participar el dijous 25 de maig en una manifestació al cor mateix de la capital catalana, al carrer Mallorca, entre Rbla. Catalunya i Passeig de Gràcia. Van ser arborades banderes del FNL i roges, i pancartes al.lusives a la solidaritat.

Els crits dels manifestants -Classe obrera amb Vietnam !, Barcelona amb Vietnam! Vietnam vencerà! Fora les bases ianquis d'Espanya! Nixon assassí!- trobaren suport i simpatia dels milers de barcelonins que en aquella hora circulen per allí.Es va repartir propaganda antiimperialista i es van fer moltes pintades. Els atemptats contra la PAN AMERICAN i READER'S DIGEST expressen la indignació de grups de joves contra els crims que cometen diàriament els imperialistes nordamericans a Vietnam.

En saludar aquestes accions realitzades a Barcelona i altres indrets de Catalunya -com el recent repartiment de propaganda p r o -Vietnam a Tarragona- volem indicar que cal no quedar-se aquí.Cal fer un esforç perquè no siguin només alguns centenars els catalans que expressen llur solidaritat amb Vietnam, sinó milers.
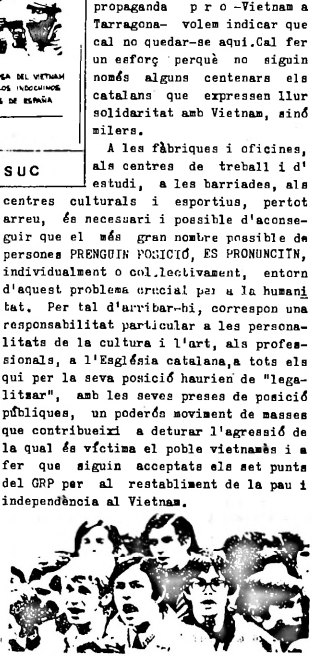
A les fàbriques i oficines, als centres de treball i d'estudi, a les barriades, als centres culturals i esportius, pertot arreu, és necessari i possible d'aconseguir que el més gran nombre possible de persones PRENGUIN POSICIÓ, ES PRONUNCIIN, individualment o col.lectivament, entorn d'aquest problema crucial per a la humanitat. Per tal d'arribar-hi, correspon una responsabilitat particular a les personalitats de la cultura i l'art, als professionals, a l'Església catalana,a tots els qui per la seva posició haurien de "legalitzar", amb les seves preses de posició públiques, un poderós moviment de masses que contribueixi a deturar l'agressió de la qual és víctima el poble vietnamès i a fer que siguin acceptats els set punts del GRP per al restabliment de la pau i independència al Vietnam.